

Sygn. akt VI Ka 447/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2016 roku

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Anita Jarzabek - Bocian

Protokolant: asystent sędziego Katarzyna Fróg

po rozpoznaniu dnia 30 maja 2016 roku

sprawy P. M., s. M. i E., ur. (...) w N.

obwinionego o wykroczenie z art. 92a k.w. w zw. z § 27.1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 roku w sprawie znaków i sygnałów drogowych

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim

z dnia 10 grudnia 2015 roku sygn. akt II K 686/15

zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że uniewinnia obwinionego P. M. od popełnienia zarzucanego mu czynu; kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 447/16

UZASADNIENIE

P. M. został obwiniony, o to że w dniu 16 lipca 2014 roku o godzinie 18:16 na ul. (...) przy ul. (...) w W. kierując pojazdem marki O. o numerze rejestracyjnym (...) nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego znakiem drogowym B-33 „ograniczenie prędkości do 60km/h” i przekroczył dozwoloną prędkość o 27 km/h co zostało zarejestrowane za pomocą urządzenia do pomiaru prędkości F. C., to jest o czyn z art. 92a kw w zw. z § 27.1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych.

Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim wyrokiem z 10 grudnia 2015 roku w sprawie o sygn. akt IV W 686/15 uznał obwinionego P. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to wykroczenie - na podstawie art. 92a kw - wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 zł oraz orzekł o kosztach sądowych.

Apelację od tego wyroku wniósł obwiniony, w której zaprzeczył swej winie i możliwości identyfikacji na podstawie zapisu z fotoradaru jego osoby jako sprawy zarzucanego wykroczenia. W toku rozprawy odwoławczej obwiniony zmodyfikował wniosek odwoławczy zawarty w pisemnej apelacji wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie go od zarzutu popełnienia wykroczenia z art. 92a kw.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obwinionego zasługiwała na uwzględnienie, a to w zakresie w jakim apelujący – choć bardzo oszczędnie i ogólnie – nie przyznając się do winy zakwestionował podstawy dowodowe na jakich oparte zostało zaskarżone

rozstrzygnięcie, a zatem, iż istnieją dowody potwierdzające, iż dopuścił się popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. To właśnie uwzględnienie tego zarzutu skutkowało zmianą zaskarżonego orzeczenia i uniewinnieniem obwinionego.

Analizując bowiem materiał dowodowy zgromadzony w sprawie - który faktycznie sprowadza się do jednego zdjęcia wykonanego przez urządzenie mierzące prędkość pojazdów - należy podzielić twierdzenie obwinionego, iż nie daje on podstaw do przypisania mu winy. Analizy dowodowej, która to miałyby doprowadzić Sąd Rejonowy do przyjętych w zaskarżonym wyroku ustaleń o sprawstwie obwinionego, nie zawiera także pisemne uzasadnienia sporządzone przez ten Sąd. Wynika bowiem z niego jedynie na jakich dowodach Sąd pierwszej instancji ustalił obwinionego jako właściciela przedmiotowego (...) o numerze rejestracyjnym (...). To jednak nie jest jeszcze równoznaczne z tym, iż to także on kierował tym samochodem w dniu inkryminowanego zdarzenia, a przecież to jest istotą w rozpoznawanym przypadku: ani bowiem fakt własności pojazdu ani nawet odbierania korespondencji urzędowej nie jest jednoznaczny z faktem, iż obwiniony jest sprawcą zarzucanego mu czynu. Kluczowe bowiem znaczenia dla tego ustalenia ma przecież zdjęcie sprawcy dopuszczającego się przedmiotowego wykroczenia zarejestrowane przez opisany w zarzucie F.. W tym zakresie należy podzielić wystąpienie obwinionego w toku rozprawy odwoławczej, iż identyfikacja osoby tam ujętej jest niemożliwa. Po bezpośrednim kontakcie z obwinionym na sali sądowej twierdzenie to potwierdza także Sąd Okręgowy – w wyniku porównania sprawcy ujętego na zdjęciu z osobą obwinionego P. M. nie można ustalić w sposób niewątpliwy, iż jest to ta sama osoba. Identyfikacja osoby zarejestrowanej jako obwinionego jest niemożliwa z powodu bardzo słabej jakości zarejestrowanego wizerunku osoby prowadzącej pojazd. Na przedmiotowej fotografii – k. 4- poza ogólnym zarysem twarzy mężczyzny kierującego oznaczonym autem nie widać żadnych szczegółów wyglądu, które pozwalałyby na rozpoznanie, iż jest to obwiniony P. M.. Wynika to nie tylko ze słabej jakości zdjęcia ale także faktu, iż osoba ta jest w okularach, które zasłaniają część twarzy, a dodatkowo na twarz tego mężczyzny pada cień przysłaniając jej połowę. Na zapisie tym nie widać także żadnych innych elementów fizjonomii jak np. fragment budowa ciała co mogłoby przyczynić się do identyfikacji, bo faktycznie materiał poglądowy przedstawia jedynie niewyraźną twarz mężczyzny, w ciemnych okularach, ujętą na dodatek w półcieniu. O ile zdarza się, że pozyskany zapis, okazuje się dowodem przydatnym, nie raz nawet wystarczającym do uznania winy, to jednak koniecznym warunkiem takiego ustalenia jest, aby jakość fotografii umożliwiała niebudzącą wątpliwości identyfikację osoby sprawcy wykroczenia. Tymczasem w niniejszej sprawie twarz kierowcy zawarta na zdjęciu z karty 4 jest tak słabo widoczna, że w ogóle uniemożliwia identyfikację i tym samym przyjęcie, że obwiniony jest osobą kierującą tym pojazdem. Wobec tego, na tej tylko podstawie, nie sposób z całą stanowczością stwierdzić, że to obwiniony w dniu 16 lipca 2014 roku o godzinie 18:16 na ul. (...) przy ul. (...) w W. kierując pojazdem marki O. o numerze rejestracyjnym (...) dopuścił się przypisanego mu wykroczenia. Uznanie winy obwinionego co do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia, musi opierać się, nie na prawdopodobieństwie, ale koniecznej dla jej przyjęcia pewności wynikającej z jednoznacznie ocenionego materiału dowodowego. Takich dowodów w sprawie nie ma, a przy tym obwiniony do zarzucanego mu czynu nie przyznał się. Nadto w sprawie nie istnieją inne możliwości dowodowe pozwalające na dalszą identyfikację sprawcę, a to z uwagi na bardzo złą – w zakresie pikselizacji - jakość zdjęcia, a także zbyt małą ilość zapisanych, a koniecznych do tego celu, cech antropologicznych sprawcy, bo ich ustalenie uniemożliwia osłonięcie części twarzy okularami i padającym cieniem.

Sumując, zatem wskazać należy, iż na podstawie dołączonego do akt sprawy zdjęcia wykonanego fotoradarem, które stanowi faktycznie jedyny dowód mający świadczyć o winie obwinionego, nie ma możliwości ustalenia - w sposób pewny i niewątpliwy - osoby kierującej pojazdem w dniu inkryminowanego zdarzenia i przyjęcia, że jest nim obwiniony P. M.. Z całą zaś stanowczością stwierdzić trzeba, że materiał ten nie daje podstaw do poczynienia takich ustaleń i w takim zakresie jak to uczynił Sąd Rejonowy. W związku z powyższym zgodnie z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. wobec braku jednoznacznych dowodów niemożliwym było uznanie obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. Z tych też powodów – uznając, że w sprawie występują wątpliwości, których usunięcie nie jest możliwe poprzez przeprowadzenie innych dowodów – Sąd Okręgowy zmienił zaskarżone orzeczenie i uniewinnił obwinionego od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 118 § 2 kpw.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.